I. évfolyam. 1889 16. szám. Debreczen, 1885. Október hó 11.

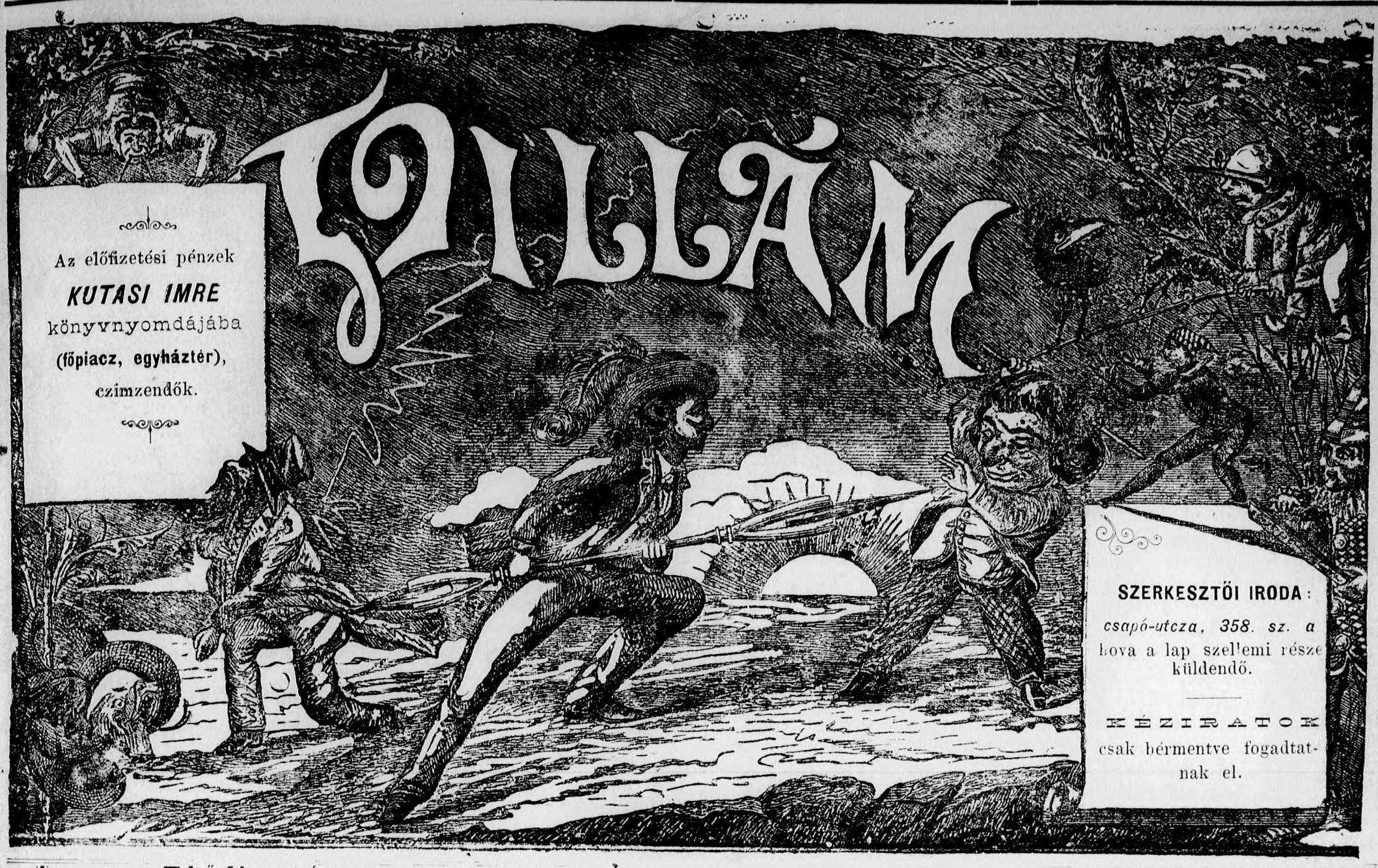

Az előfizetési pénzek
KUTASI IMRE
könyvnyomdájába
(főpiacz, egyháztér),
czimzendők.

SZERKESZTŐI IRODA:
csapó-utcza, 358. sz. a
hova a lap szellemi része küldendő.

KÉZIRATOK
csak bérmentve fogadtatnak el.

Előfizetés:

Egész évre	1	50 fr — kr.
Fél évre	—	75 „ — „
Negyed évre	—	37 „ 50 „
Egy hóra	—	12 „ 50 „
Egyes szám ára	—	„ 10 „

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
KEREKES GÉZA.

62

Városunk nagyjai.

Nro. 7.

Mészáros Kálmán

mezei rendőr kapitány.

Kérem alássan! nem mindig az a nagy ember, a ki az öles magasságot eléri, és szétterjed vagy 200 kilóra, — hanem nagy ember lehet a k i c s i is, és mi teszi nagygyá?! az é s z!!

Mészáros ilyen. — Különös iróniája a sorsnak, hogy neve Mészáros. — sokkal jobban reá illenék a „Czukrász“ név, — de hát hiába!! — Igazi c z u k r o s ember, — a nők végtelen szeretik, kitünő udvarló, — bálakban előtánczos, rendező, — a batyubálok nagy mestere, s ilyenekre nem egyszer rendez kirándulást a jó falusiakhoz is

Böszörményben kilencz teljes évig volt vizsgálá biró, s ezt oly tapintatossággal vezette, hogy a böszörményiek, (kik különben e m b e r hussal élnek) soha el nem felejtik.

Pontos és szorgalmas hivatalnok, s oly tapintatossággal végzi teendőit hogy kivüle talán erre senki nem volna képes.

A hortobágyi gulyások, csikósok stb. rettegik Különös tisztelője Dragota Sándor, az a jó fiu, kit az Isten is mező biztosnak teremtett, — s ugy áll főnöke előtt, mint valami strázsa mester az óbester előtt; helyes!

Mészáros fenn is tudja tartani tekintélyét s szemeinek haragos villámai mindenkinek tiszteletet parancsolnak

Azt mondják, hogy az okos ember megkopaszodik, — itt beteljesedett. Nem csoda, 9 évig vizsgáló bírónak lenni, sok egy embertől; de hogy a szabadlevegő mily bámulatos hatást idéz elő, bizonyitja azon körülmény, hogy mióta mezőrendőri kapitány lett, s oly sokszor megfordul a jó levegőn, teljes és dús hajzatot nyert.

Különben igen solid életü, s csak is ez az egy, a mely miatt mint Makra Mihály mondja. n e m p á s z o l a r e n d ő r s í g b e

Egyébiránt minden tekintetben kitünő ember, jó barát, jó hivatalnok, jó családapa, — kifogástalan, s mint ilyennek kivánjuk, hogy sokáig éljen!!

Mellék-bolygóiról most hallgat a krónika, azonban annak idején szintén sorrendbe jönnek.

Kapitányi szék.

(Tartatni szokott rendetlenül a Villm s-ban, — de megtartható volna rendesen a Komáromy-házban.)

Elnök a fókapitány:

Uraim! nem azért hivtam önöket össze, hogy itt a közrendről, közcsendről, személy- és vagyonbiztonságról, na meg éppen az egyöntetü ugykezelésről, praelectiót tartsak, mert én ilyen kicsinységekkel nem foglalkozom, sem nem azért hivtam önöket össze, hogy elmondjam, miképen iskolázhatnám ki a közrendőröket, mert Debreczennek ilyen legénység is jó, — még azért sem hivtam önöket meg, hogy a szinházi rendőrséget hogyan gyakorolják, ha a szinésznők a kardalnoknőkkel összevesznek? mert hiszen van nekem még jó erős kormányvesszőm — mivel a fellázadó női szenvedelyt lecsillapithatom: hanem azért hivtam önöket össze, hogy megtudhassam, mi véleményben vannak én felőlem, mert mióta az ipam engem egyhangulag fókapitánynak megválasztott, azóta nem férek a bőrömbe. Ja szom pán.

Beér alkapitány:

En vagyok köztetek a legvénebb, engem illet az első szó. — Hát Samu! az mondó vagyok én neked szentem! hogy én kész engedelmes szolgád leszek mindenben — csak egyet ne kivánj tőlem: hogy a zárórát megtartsam Erre nem vagyok képes.

Vályi Nagy, alkapitány:

Már engedelmet kérek, az én nemes őseim az Árpádok koráig vihetők vissza és ha ezek ki tudták szoritani a morvát, tótot, szlovént, oda a hol most vannak: akkor nekem sem fog parancsolni sem a tót, sem a hornyák — kivéve a fókapitány urat, ha igaz magyar lesz és nem lutránus. Különben nekem már két diplomám volt akkor, midőn még a fókapitány ur a piaczon a tőkét támasztotta, azért hát tartsuk meg a rendet: suum cuique, mert én szeretem az igazságot.

Végh alkapitány:

Tudatlanok, ostobák vagytok mindnyájan: — nézzétek ez itt a tudomány, ta schau an: (elkezdi a nagy mazurt fütyölni és tánczolni, de alig hogy belefog, elbukik a szönyegben.) — Semmi baj! azért még a padlóról is lenézlek benneteket, — mert én mindég az elite társaságba járok, ti pedig a parasztokkal társalogtok, én akkor ülök a ngos polgármester mellé, mikor nekem tetszik, szabad bemenetem van minden estve a szinházba, circusba ő nagyságával a feleségemmel együtt, — szóval a városi olygarchia csinálja itt velem együtt a rendet, nem pedig — azért czoki paraszt!

Mészáros, mezörendőr kapitány:

Nem tudok megbarátkozni ezzel a baromma l! Nem neked szólok Végh barátom, hanem azt a barmot értem, a mi a hortobágyi legelőn van Meguntam ezt a baromközi állást. Arra kérem a fókapitány urat, hogy cserélje fel köztünk a helyet, jobban betölti az én Végh barátom a barmászatot, — én pedig több időt tölthetnék a „Nemzeti -be.

Elnök fókapitány:

Uraim! a közrend, a közbiztonság, közbéke, közegészség, közszemérem nevében — a miknek itt-ott hirét hallottam — kérem önöket, ne térjenek el a tárgytól, hanem nyilatkoztassák ki, — hogy ha egyszer kiadom az ordret: sic voló, sic jubeó — annak feltétlenül engedelmeskednek, akár van igazam, akár nincs — mert én nagyobb nrat magamnál nem ismerek — Csi vics?

Ezzel az ülés helyett menést parancsolok — Dobre Zdravi.

Kihallgatta a kulcslyukon:

Tütü János,
közrendő.

Irásba foglalta:

Tötyöghy Ákos,
rendőr-kapitányi napdijas.

(Ejnye! de példás egyetértés van a kapitány urak között Gratulálok! S z e r k.)

Monolog.

Mit? ! ! ! Én igaz hogy z s i d ó vagyok, de csak akkor, ha zsidók közt vagyok, — sz, én az ország legrégibb lapjának kiadótulajdonosa, csak birok annyi tekintélylyel, mint egy „Villám,“ egy zuglap, — mert hogy az, azt én mondom! — Hazudni nem szokásom, mert már ismer mindenki. — Én, a ki ezer forint hitellel birok a bélyegilletékre nézve, — én, a ki igényt jelentettem a hat ezer darab könyvre, a mi soha se volt, de l e h e t e t t volna, tehát akkor se hazudtam (jaj!) — méltán kimondhatom, a mint ki is mondtam, hogy az én lapomhoz képest minden más lap csak subiczk, zuglap, levele! — Dús hajzatomra esküszöm, hogy megmutatom, miszerint én nem csak az vagyok, a mi vagyok, hanem olyan k i p r ó b á l t cselédet el nem helyez senki mint én, — és e tekintetben ajánlom is magamat a n. é. közönség becses pártfogásába. — El is várom!

Én, mint i r o d a l m i f é r f i ú! Én! nem vagyok-e különb bárkinél is (? !) s még sem adott tiszteletjegyet ez az Aradi Gerő? — Nade . . . . . megállj!

Utólagosan van szerencsém kijelenteni, hogy a frou-froumat kivánatra felsüttetem.

Tisztelettel

Hermányos.

Galgenblüh Salojmon

monológiáivái

debreczeni háziór.

Soha se nem látham én olejant, mint a minap este a vasótnál, mikor edj fekete biv»lbika szemtől szembe álota a vasótval és khilökte hat khocsikat; — wei Gott e gerechte, de szeretem vóna ha az a Khüvesdi benne ölte vóna, mert az van nekhem edj kholéga; szegin bikhesz, is oda lette elvágta a vasót a nyakát, a mit szeretnék én sok jó magam fajthának. De azier olejant khaczagtam hodj a tholpambúl a fhejembe szökte magát a vier.

Várhatta vólna edj napot az a bikha, mert az én fhelesigem akarta ótazni Nyiregyházba bele, — ostoba bikha milen thörelmetlen.

Nem thudja aztat, hogy a khulégiomba van most edj ój bőn ügyi thanár akhi tanit a szigorú thürvín nédj szál izrolit halgatónak, és 2 szál gój órfinak, akik dolgoznak az ő irodájába khütelessígbűl, — wái, milen szép az a niepszerőség! — Ha mostan az én czhokros fiam vóna itthon, én is khöldeném hallgatni, mert thudom, hodj akik ottan hallgatnak, azok jól járnak, mert aztat mond a phélda beszíd hodj hallgatni aranj.

Szervos.

SZÉP REBEKA.

Ki-kibukkan a rofók hold,
Csalfán mosolyg ajka,
Szemeit egy kis ablakra
Vágyón hunyorgatja.

Szép Rebeka haloványan
Ül az ablak mellett
Szerelemsóvár szemekkel
Gyakran kitegintget.

S mindanviszor nagyot sohajt,
Szeme könybe lábbad,
Valjon mi nyomhat a szivét,
Miért e nagy bánat? —

Ah! de orczái pirulnak,
Mosoly száll ajkára,
Kéjes gyönyörrel susogja:
Egyszer — valahára

Nyalka legény a kis kapun
Mint az árny besurran,
Az ablaknál . . . ni, de üres —
Hová tünt el onnan?

A hold még egy nagyot pis'ant,
— Szája szélét nyalja —
S arczára felhő-fátyola
Legsürübbjét vonja.

Fekete Tulipán.

Szócsin.

Piripócs kap-uj kaszárnyát.
Biri ócska-puly kaszárnyát.

Rókavári Ambrus

füllentései és igaz mondása

Nyulvári Dölfihez.

A ki a vadász czéhbe beáll és az első nyulat lövi: annak bizonyos meg nem nevezhető részére ót lodstok illesztetik.

Mikor én az első nyulat löttem, szerencsére nem látta senki.

—

Senkinek nem ajánlom, hogy 80 éves korába legyen jáger; mert ugy jár mint Szákfi bácsi, mikor az első nyulat lőtte, lerántották a husz körméről és az ötödik lodstok ütésnél fucsot mondott.

—

A vadászat koronája a teli kulacs; a nélkül az olyan mint a nőtlen ember elete. Teli tarisznya nélkül pedig mint a hal leves hal nélkül.

—

Jobb egy bizonyos füij, mintegy bizonytalan fáczány.

—

Voltam én már édes ócsém! Afrikába is vadászni a Du a partján (köhint.) Egyszer csak felugrik egy nyúl; rá lövök, felbukik: mondok mars a tarisznyába. Látok egy rókát, rálövök, felbukik: mars a tarisznyába. Találkozok a rétbe egy nagy kan farkassal, rálövök, felbukik: mars a tarisznyába. Találok egy medvét, rálövök, felbukik: mars a tarisznyába Egyszer csak látok egy nagy kan oroszlánt, ráczélozok, hát felbukik: mars a tarisznyába, már alig birtam a tarisznyát, hát egyszer csak előttem áll egy nagy elefánt, fültövön hajitottam egy golyóva': felbukik: (De már ezt nem hiszem. Szerk.)

Fogg Phileás a földet 80 nap alatt kerülte meg, én pedig 8 óra alatt ökör taligán Olyan igaz volt minthogy itt ülök. Hát egy téli napon a pusztán, még messze a várostól, nagyon rám esteledett és utánna sürü köd boritotta a tájat. Találok egy embert, két ökröt hajtott egy üres taligába a város felé. Megszólitom, hogy felülhetnék-é a taligájára jó borra valót kap. Tessék jáger úr, volt a válasz. Soh'se felejtem el, egy tilalomfátul indultunk el a nyomás szélibe Én is fáradt tagjaimmal végig nyultam a taligán és csakhamar elszenderedtem. Az ökrök csiga módra másztak. Sok megállapodás volt, mert mindég nagy befagyott tócsa vizekre akadt az én emberem, csak kerülgeti, csak kerülgeti, egyszer már hajnalodni s kezdett, pedig este 9 órakor ülhettem fel. Egyszer csak elkezdi az én emberem a hajnalt dicsérni huszároson No mi baj? mondok? Ilyne aki áldója van! még igy nem jártam mióta a levegőt szivom. Szétnézek, hát puntumosan annál a tilalomfánál voltunk, a honnan este elindultunk. Igy útaztam a földet 8 nap alatt körül.

—

Egyszer háromszáz lépésnyire csusztam hason egy rókáért; mikor rálövök, beszalad egy közeli tanyába, én sem voltam rest, utánna iramodtam — gondoltam, hogy tévutra akar vezetni — benézek a konyhába, hát ott látok két tökfuvó sihedert, kérdem tőlök: nem láttatok-é egy rókát ide beszaladni. — Nem róka vót a — mondták dünyögve. A nagy veres macskánknak a lábat tetszett megluni — e hol ül a suton.

—

Na de menjünk Kürtölj Dölfi.

NÉPDAL.

Ha khérdik, khi vadjokh. —
Magyjar mágnás vadjokh . . .
Báró **Golddugdelnek**:
Én a fia vadjokh.

(Ísz ki te)

Khatedrai mondások.

1. Tanár. Ha kimegy a nagyerdőre s széjjel néz mit lát?

Jogász. Személyeket és dolgokat.

2. A tudósok haláluk után érik el nagyságuk fénypontját.

3. A jogí tudományok anyja Machiavelli volt.

4. Alapvizsgálaton (megtörtént.) Tanár: . . . A jogbölcsészethez nem kell józan ész . . . mit beszél maga itt okos dolgokról, azt mondja a mit én tanitok.

5. Tanár: Ide figyeljen, ne gondolkozzon minden szamárságon.

Hallgató: a magyarázatról gondolkozom.

6. Kérem csak okos dolgokat jegyezzenek fel, ne minden szót a mit elmondok.

7. A nemzetgazdaságtanból Na uraim vigyázzanak, mert most a magam eszméjét mondom el . . . nem hiszem! hogy megértsenek.

8. Irodalom történetből. — Ebből keletkezett a szikra a mely később terebélyes fává nőtte ki magát.

Szinház.

Maradi Gerő szinigazgató átiratilag felkérte a tüzoltó főparancsnokságot, hogy az őrségi személyzetet csökkentse, — miután a drámai hősnő játéka nem veszélyes.

Nagy részvétet keltettek a Vasgyárosban az — üres helyek.

G. I. nek legjobban tetszett a Vasgyárosban a két Litzen-slájer nővér. Borzasztó egy antisemita ember, a zsidónőt álmodja a Vasgyárosban.

Tollaslagi Romeo és Juliában elaludt, mert a szerep ugy hozta magával, de hogy a közönség mért aludt el — annak Zilahi a megmondhatója.

Aradi miután ő csak a jogászokban látja főcorifeusait s csak azoknak ad árkedvezményes jegyet, a tisztviselőktől pedig megtagadja, egy uj coupletten dolgozik, melyet egy nem sokára szinrekerülő drámában ő maga fog elszavalni, igy végződik:

Csak kis müvészek vannak itt
..agy a ház s a „deficzit“ . . .

Spányi Lenke beteg — valószinüleg megártott neki Hoffmann meséiben az — üres ház.

Az Arany ember oly kitünő előadásban került szinre — hogy a közönség észrevétlenül meg szökött.

A Sabinnők elrablásában igen megvoltunk elégedve szinészeink őszinteségével, p. Zilahi azt mondja hogy „miután nincs tehetsége, lelép a világot jelentő deszkákról“ — (saját szavai) — gratulálunk őszinteségéhez. — Közönség semmi — kóristánék feles számmal.

Somogyi mint rendesen, az egész hét folyamán igen jól — be volt rekedve.

A kornevillei haraugokban nagy feltünést keltett, hogy a kóristánék nem voltak jelen a nézö helyen (bizonyosan mert szerepök nem engedte) — különben az egész előadásban legszebb volt a két Sliczen-májer nővér — tricottja. — Az ám! ! ühüm.

Sokan a közönség közül rá akarnák fogni Bácskay kisasszonyra, hogy hangja gyenge, alig hallható, ez merő rágalom, mert mi már többször nallottuk kaczagni

Hattyú Márton

városi kéményseprő bölcselkedései.

A mult hét valamelyik napján, melyiken nem emlékszem jól rá, de talán pinteken, a városháza tanácstermének nagy kéményét kotortam.

Hát meghallom fülhegygyel a pógármester ur belső titkos hajduját, a mint egy a tanácstermet suroló hölgygyel enyeleg.

— Hát lelkem Juliskám — szól Jóska a hajdu, — hogy került magácska ide a város kovártilyára ?

— Hej ! kedves Jóska bácsi, ennek oka a Laczi a fizetéses tüzoltó. A minap a hogy ott ácsorogtam az őrtanya előtt, reá várva, hát egy ott lézengő Tütü János körmei közzé kerültem, e meg sem istent, sem embert nem ismerve, ide kovártilyozott. Azután jutott mán eszembe, hogy mír is nem jött hát ki Laczi, — nincs ruhája és ez az oka mindennek, kírni nem mér, mert hát tetszik tudni, kiteszik az adósok közibe, meg van ott tetszik tudni egy tollrágó poeta a meg a „Villámba“ pingáltatná ki

Ilyen nem minálunk, de Bagoson sem járja. De nem is figurázok vele sokat, vannak szinházi tüzótók, azt mondják, pedig hát még eddig senkisem látta őket, majd azokbó válogatok egyet, mán rá kaptam a tüzótókra.,

— Hej ! kedves Juliska — szól Jóska — de sokat is megkárositják ezek a tüzótók a nemes várost, képzelje csak, mivel hogy soha sincs elegendö vizük, mikor tüz van, ugy hogy még egy nádas viskót is alig tudnak egy óra alatt elótani, hát kértek egy machinát a várostól és a nagyságos polgármester ur mán rá is lett vóna, de hát szerencsére közbe vágott a fökapitány ur, a ki különben is fő-fő comendáns a tüzótóknál, ha bár annyit ért a tüzótósághoz, mint én a harang öntishez, s azt mondta, hogy nem kell semmi machina, el lehet a tüzet a nékül is ótani. — A multkor a mikor a kisujutczába vót a tüz, az emeleti lakásának az ablakából nézte egy slafrokba a tüzet és azt mondja — hogy nem igett le az egész város. Meg hát azt mondja — hogy a toronyőröket is ö hozta rendbe, — no hiszen — tudja a multkor a csapóutczai kerületben vót tűz, s a toronyőr a tüzótókat a német-utczára küldte — de azirt ne higye, hogy a toronyőrnek valami baja is lett vóna, mert hát nem is lehet voltaképen annak baja, a mikor hatvan évig szógája a nemes várost, fizetést meg hún kap, hún nem kap.

— Jaj ! kedves Jóska bácsi — szól erre Juliska, — azt hallottam, hogy a tüzótók Bocskó főcomendáns urat a legközelebbi nagy gyüléskor tiszteletbeli toronyőrnek akarják megválasztani, mert hallom, hogy a mikor itt jártak a mult héten a nyiregyházi tüzótók, valami fainul viselte magát a vendégekkel szembe, akár csak a dalárda-ünnepélyt rendező bizottságtól tanulta volna a vendégszeretetet.

Enye épen most jön a hajdu-káplár, pedig szerettem volna még valamit mondani.

Csak jó dolog kéményseprőnek lenni !

Bölcs mondások.

Thanold meg aztat, hojd ha rád söli magát valami, – thagadjad, — esküdjél becsöletedre, mert az ugy is cshak lári fhári.

Thanold meg aztat, hojdj ha te kaptál edj phofont soha el ne pletykáld.

Ledjél the Villám szerkesztő és khöldjed a lapodat a h-dorogi olvasó edjletnek.

Ha valamiben megakaczcz, cz. cz. cz., eredjél el Hermányoshoz, az edj nadj khapaczitát, az fhogja neked bölcs thonács adni 20 krajczárért.

Hodj ha the akharsz Dorogon regále bérlő lenni, akhor idjekezél aztat nadj khözséggé cshinálni, mert csak ódj fogsz the bóldogolni magadat.

Hodj ha Khellner és Hartstein igíri Dorogon a lókutier 7000 florén, akhor the igérd 7000 florén és edj krajczár, de 1000 florén thodod mán hodj kiknek adjad !

Hodj ha mégis szhamár maradolsz, nem thehetem rólad ! — Meschüge.

Vásári pàrbeszéd.

Ruhás zsidó: Ech pitt herein zu spacieren.

Göndörné: Hát nem tud maga magyarul ? ! Minek jön a debreczeni vásárra ?

Zsidó: Nájn ech khan net ongárisch.

Göndörné: Na a dög essik ebbe a zsidóba, menjünk ! (Elmegy.)

Gyula (éjjel 11 órakor rákiált Földi Pistára) Hová mégy oly bizonytalan léptekkel gólya koma ?

F. Pista (a karczostól teljesen elázva s hatalmasan dűllöngőzve) Hát pajtás, mmmost tanulok járni.

A. Hány óra most czimbora ?

B Annak Katz Jakab a megmondhatója.

A. Honnan jössz ?

B. (szomorúan) A szinházból.

A. Mit játszottak ?

B. Becsületemre mondom, nem tudom. Tableaux.

Bugyi Sándor,

debreczeni talyigás elmejárása.

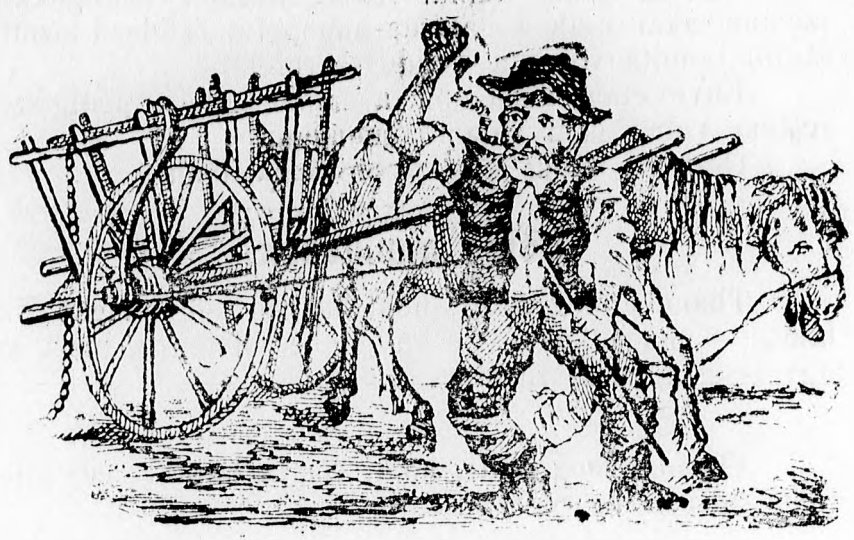

Hát csak nincsen ijen ílet, mint a tajigás ílet, nem is cserélnék én még egy professorral se.

Most is oda vótam másodmagammal, mán én meg a lovam, oda vótunk külfődre, egy hordó ápetitóriomot vittünk Bagosra, Leteszszük a hordót kiflzet a zsidó. Na hát a lufejibe húztam az abrakos tarisnyát, az igaz, hogy abrak nem vót benne, de hát igy okoskodok magamba, hogy a lú csak lú, nem ért az aho, — bemegyek a kocsmába, hát ott találom Bigyeri komát, a kivel együtt kapéczisketttünk egy hónapig, úgy megörültünk egymásnak, mint vak a szemínek. Addig örültünk, hogy esteledett, a bicskanyitó meg fogyott rendesen. Mán haza kék menni így okoskodok, köszöntünk egymásnak, haza jöttem, — hát ithon veszem észre, hogy a tarisnya most is a lú fejibe van, nite még megzabáll igy magamba, kivettem a fejibül, magam meg bementem a nagyváradutczai cse kaszinóba, mán hogy a Kurka uram korcsmájába. — Ott ültek vagy tízen, beszilgettek, de ha a fejem leharapnám se tom megmondani, hogy miféle bikkfa nyelven. Sok világot bejártam, de még ijet nem hallottam

A mint ott üldögélek magamba, ehen jön Nyúzó koma, mingyá láttam, hogy fejjebb van félignél, — aszondom neki, hogy neki ne mnnnyik kend valami tőkének mer kilöttyen kenbül az ital, — aszongya rá, hogy öhöm. — Kírünk egy pár üveggel, azut meg a többit, csak hogy jó kedvünk szotytyant, mer hogy az ital is jó vót, elkeztünk tréfálni egymással, elébb Nyúzó vágott éngem kípen, azut meg én űtet.

Csak tréfálunk, csak enyelgünk, píz meg mán nem vót, hát ehen tekeredik be valamiféle suhasztott derekú karika lábú csipás jordány, oszt aszongya mi van eladó, — gondolkozok, aszongya Nyúzó igyunk még egy litrit, de píz meg nem vót, — az ital meg kegyetlen jól esett.

Csak níz rám a jordány, el nem tuttam gondolni mit níz, hát ehen eczczer csak lenizte rullam az ujjast, adott írte 14 garast, bevettük. De mán jó kedvünk vót, az óra is elverte csehül a tizenegyet, Nyúzó koma elkezd danolni, aszongya a kocsmáros, hogy ták nye dobre. — Miféle mondok, ne csúfológyík itt, mer ugy horpaszon döfintem itt, hogy bele esik a feje a mejjibe. Avval megfogott oszt kitett a kocsma elibe. Megyünk hazafelé, hát az ital nem hagyott bíkít, élkeztünk danolni, rákezdi Nyúzó én meg utánna, hogy: „Elmennék én de nem tudom hova . . .“ — alig danojjnk el, hát ehen áll előttünk Tütü János koma, oszt aszongya, hogy na ha nem tugygyák kentek, hát maj tudom én, előttem csak.

Nesze neked Nyúzó, de még nekem is, igy magamba — elébb még kapkottunk vóna de nem irt semmit, mer Tütü koma belé ítütt valami réz izébe, osztán hárman is jöttek, — hát bíon bevittek azok, mint gója a fiát. — A rabok meg meg ínekeltek, aszongya, hogy: V á r v á n v á r o m a f e l s i g e s u r a t,

Még várnak igy magamba. Reggel haza megyek, hát az aszszon ippen lebbencset főz, a mint rám níz, aszongya hogy hun az újjas ?

Íiiiíyne azt a Jeruzsálembe ótott Jebuzeussa van annak a poczokszeg forma jordánnak, — még most jut eszembe a dolog sorja. Hirtelen észbe kapok, aszondom, hogy Bagoson felejtettem, — az aszszon elébb csóválta a kásafúvóját, azután elhitte.

Nem is megyek én többet külfődre, mennyik a lú. Na de hordok még én pájinkát a zsidónak..

Egy Tháliai kórnőhöz.

(Sziv zengemény.)

Tudod hogy szüm csak te érted lángola
Édes Annám mért vagy hozzám mostoha
Mért engeded, hogy kiontsam véremet
Beretvával veszitsem el éltemet?

Azzal vádolsz kórnőm Annám engemet,
Nem járok már Vilmosba én te veled
Pántya borbély nem fizet most eleget,
S kéveselled az én havi pénzemet!

Huglify.

Gazdászat.

Tiszttartó: Nézze csak csürgazda, — menjen ki és nézze meg az árpa vetést, s hozzon nekem tüzetes tudósitást hogy miként ál.?

Csürgazda (két óra mulva visszajön.) Hát megniztem instállom aláson, de hát nem lehet mondani hogy vagy igy vagy ugy, vagy erre, vagy arra, csak hogy hát íppensiggel nahát na.

Rendőri jelentés.

A harmadik kerületi kapitányság rendelete folytán felakasztott Herke Lajos hullját ezennel a kórházba szállitom.

Kelt mint fent

Jujuhász
biztos.

Báró Éhenbőghy Manemett.

Skandallum! — Maradi Gerő nem akarja szerződtetni Mandokkit! de hát miért?! amint hallom azért, mert mindig revolutiót szokott csinálni a tagok között. izgat az igazgató ellen stb. stb. Jó, — én elhiszem, de hát Szabó Pepit miért nem kéri fel, hogy szerződjék hozzá, hiszen Szabó Pepi nagyon kedvencz színésznője a közönségnek. — Ugy látszik, hogy az igazgató urnak nagyon rosz tanácsadói vannak.

Azt meg hogy értsük, hogy a színlapon kiiratja, miszerint kedvezmenyi jegyek 11 órától kaphatók, már miféle kedvezményi jegyek?! talán azokat érti, midőn a jogászoknak a 80 kros jegyet 52 krért, a k reskedő ifjuságnak ugyanazt 67 krért adja, — Lächerlich!

Hallom, hogy a szinigazgató úrrr se nem dohányzik, sem bort nem iszik, csak kutsirozni van nemes passiója, ez szép, de ha igy folytatja a hogy elkezdte, alig ha lesz mivel elkutsirozni Debreczenből. — Az üres ház láttára azzal vigasztalja magát, hogy most szüret van, igaz, később lesznek a hegyi szüretek, azután az esőzések. azután a nagy hidegek — s azután a bálok igy aztán mindig fog maradni valami vígasztalás, mely az üres házat betölti.

Csupa jó gyerek az az igazgató, én ismerem régen csak nem ösmeri a debreczeni publikumot, pedig jó volna ismerni, mert e t fel nem találja az országban sehol. bizonyosan Krecsányi ültette fel. A tagjai azt mondják, hogy lángeszü ember, — akkor én magam részéről grattullálok!

Melyik szerencsésebb? . . .

Aknát fúr a bányász,
Keresvén az eret,
Hol az arany ered. —
Könyvet buv a tudós,
Hogy szeme is mered:
És kap — **arany-eret**! . . .

Adonicus.

A természettanból.

Avilágosság a legtöbb esetben csak ott észlelhető, a hol a sötétség megszünt.

Az erő meghatározása nagyon különböző, igy például Debreczenből egy teher mozdony eltávozása — **A**radi**G**-erő.

A testek gyors haladása nem egyéb, mint egyik lábnak a másik elibe való gyors tétele.

Az ember gondolkozásának menete gyakran egy palaczk, (de nem Leideni) nagysága és tartalmának minőségétől függ.

A gummi (ruggyanta) megfelelő használata különösen női testeknél, rendesen villamos hatást gyakorol. (Lásd Reithoffer elmélete.)

Ugyanazon lőpor másodszori használata sem az emberi, sem az állati testekre nem veszélyes.

A halál rendesen az élet megszünése alkalmával kezdődik.

Az arczal csapást az ember gyakran azonnal észleli.

A dörgés a villámlás következménye. — de a „Villám“-lás csak előfizetés következménye lehet.

Az electrogalvanismus vagy a távirda, ujabb találmány szerint — nyelvekkel h lyettesithető.

A vas, különösen láncz alakban, sok esetben nélkülözhetlen társa az embernek. (Lásd Dobos G.)

Az arany sokkal nagyobb magnetikus hatással bir. mint a vas, de csakis az emberi szervezetre.

A növénytanban a lopvanövők ahoz az osztályhoz tartoznak, a melybe az embertanban a kaszsziernők.

A hidegnek az emberi testre gyakorolt befolyása épen az, a mi a melegnek, csakhogy megforditva.

Ha a testtől a fej elválasztatik, többnyire önkivüli állapot szokott előfordulni.

A szinpadi sülyedő azon echanicus készülék, mely a játszókat lesülyeszti. — Ujabb találmány szerint azonban ez teljesen feleslegessé vált.

Az akasztásnál főkellék az, hogy az illető okvetlen jelen legyen.

Rendkivüli ujdongások.

A volt 6 hajdu város közül csak egynek van szent-je Szoboszlónak, a Szentgyörgy kocsma.

A Krzevonai esküdtszék már három izben mondta ki a rituális gyilkosságban a „bünöst“ s mint értesülünk, mégis felakasztják oket.

A kapitányi hivatal intézkedett, hogy ezentul vásárkor a korcsmák és kávéházak esteli 11 órakor becsukassanak, — máskor reggelig is tarthat a hajczihé.

A főherczegi bika nagy megbotránkozással vette tudomásul, hogy egy collégája nem volt képes kilökni a mozdonyt a sinekről.

A kis-uj-utczán már folynak a mérnöki munkálatok, egy ujonnan épitendő halbódé ügyében, — melynek homlokzatán e felirat lesz: **Kóser.**

A szini idényrei tekintettel egy új zálogházra kért engedélyt Kövesdi, — mint halljuk, meg is kapja. (Kell is szerk.)

A tanács intézkedett, hogy ezen túl a helyi gőzös csakis a sineken járhat s nem tartozik kitérni senkinek, mint ezt már több izben tette.

A szinházi karnagy felvállalta lekottázni „quartett“-re azon remek accordokat, melyeket a helyi vasút teher vonata a Csokonai szobor előtt componál.

A rendőrség 10 ezer darab gumipuskát rendelt meg Reithoffertől az iskolás gyermekek számára — Aligha az üvegesek öszsze nem súgtak!

Főkapitányunk a szinházba is kifüggesztette közszemlére azok névsorát, kik a tüzoltó egyletnek egyes ruhadarabokért adósok, — morális pressiót akar gya korolni ugymond. Mmmh! — Hát aztán ki fizeti ki? ezt két nyelven is lehet kérdezni, p. o. Wer!? Tán?!

Megható gyász isteni tisztelet tartatott oct. 6-án a vértanuk emlékére a ref. templomokban, a gyászszertartást mind a három templomban egyszerre, egy maga püspök úr végezte. (igen szép! szerk.)

Legujabb.

A helybeli izraeliták oskola-szervező gyülésén Morovi Giksa hires szensátionalis regények és rémdrámák irója — és sodronygyáros — összes müveit, melyeket még nyomtatásban nem olvasott, és előadni nem látott senki, az iskolaalapjavára felajánlotta. — Zichermann Hermann »irótársunk« és a legrégibb debreczeni lap kiadótulajdonosa pedig egy tisztelet-példánynyal járul a szent ügy oltárához, azon kikötéssel, hogy az ezen oskolából kikerülő doktorok és kereskedők kötelesek lesznek majdan az ő lapjában hirdettetni. »Csak sast nemzenek a sasok!«

Régiségi lelet.

AL. Icc. EN — M. ai. Ern.
eo Ver. Ec. — Iot Anc.
os oc.
Eni s. S. eret nec.
Vel. eo, c. eg i. et.
T. a. nc ol n — i.
Esse. m. as. a. i. at.
Cer. — ec. es. —

Szerkesztői sürgöny.

Nemo. Alkalmi ag elővesszük.

K S Lehetetlen! nagyon sok benne az, a miből nagyon is kevés kellene, s nagyon kevés az, a minek soknak kellene lenni

Kurucz. Bizony kurucz gondolat, de azért szemelünk belóle, hanem há ha bele törik a bicska?

S S Régi dolog, ezelőtt 20 évvel olvastuk az Üstökösben.

Cs. J. Szigetvár. Csak kérjük folytatni, ez kell nekünk, köszönet!

Zaphir helyben Zepfir lenne, de csak fokhagymaszag lengedez róla, pfuj!

Czivis. Pompás mind a kettő, csak türelmet kérünk, mert egy társunk megszaporodott.

Nyilhegy helyben. Alkalmilag a Bárő Éhenbőghy szájába rágjuk.

K. Jus. Még a papir kosárnál ís mélyebb helyre esett.

S. F. helyben. Csitt! meg ne hallja az öreg Galgenblüh.

T. G. helyben. — Meg engedjen kedves, de Tütü Jánost nem engedjük olyan vastagon tractálni, csak bizza azt reánk!

Leona. Nos!!??

Debreczen, 1885. Nyomatott Kutasi Imrénél.